

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164175248/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

Hvorfra har De fået al den visdom? spurte præsten beskeden og høflig.

Å, blandt andet ved at leve.

På hvad måde?

På alle måder. Jeg har prøvet det meste.

Hm; jeg vilde ha ment, De snarest holdt Dem fjærnt fra livet.

Det gør jeg også; jeg har i grunden holdt op med at leve.

Ja; ligesom en anden eneboer.

Eller ligesom Gud selv. Gud lever jo ikke.

Hvordan skal det forstås?

Gud står over alt liv. Han ser det udvikle sig, dog behøver han ikke engang at se det; han ved det udvikler sig og hvordan.

Præsten sluttede med nogle figegyldige bemærkninger; så fandt han en anden at tale med.

Henrik så efter ham og tænkte: Ham tar jeg ikke med hjem. Han har heller ingen brug for mig.

Han lae den latterlige sigar fra sig og blev siddende, mens han rundt om sig så mennesker sige og gøre de bekendte gamle ting.

Præsten var imidlertid i snak med en anden mand, der måske selv var præst; han var venlig, rund og blank, og der kom venlig snak fra ham, rund og blank, der ikke kunde gøre nogen sjæl fortræd. Henrik mødte et par gange præstens øjne; han var tydeligt nok kommet over den lille forskrækkelse med uendeligheden.

Skulde den mand være så usårlig, som han ser ud til? Jeg må prøve ham endnu engang, tænkte Henrik.

Inden aftenen var gået, kom der en lejlighed: Henrik gik